

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **E. W.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2024 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 6 grudnia 2023 r. sygn. akt V Ka 1915/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni

z 22 lutego 2023 r. sygn. akt IX K 717/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 6 grudnia 2023 r. sygn. akt V Ka 1915/23 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z 22 lutego 2023 r. sygn. akt IX K 717/19, którym to oskarżona E. W. została uznana za winną kilkuset przestępstw z art. 286 § 1 k.k. przy ustaleniu, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym

przed dniem 1 lipca 2015 r., za co na podstawie art. 91 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. Sąd ten wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku). Ponadto E. W. została uznana także za winną popełnienia występkę z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r., za co Sąd ten, na podstawie art. 284 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku).

Sąd I instancji, na mocy art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone w pkt I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonej karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku) oraz na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego T. S.A. w W. kwoty 892 554,76 zł (osiemset dziewięćdziesiąt dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt cztery złote 76/100) tytułem naprawienia szkody w całości (pkt IV wyroku).

Kasację od wyroku Sądu II instancji wywiódł obrońca skazanej, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i uznaniu, iż nie mają znaczenia okoliczności związane z ewentualnym udzieleniem pełnomocnictwa E. W. przez K. R. do zawierania umów w imieniu spółki K. Sp. z o.o. oraz spółki S. Sp. z o.o., podczas gdy faktycznie udzielenie przedmiotowego pełnomocnictwa skutkowało umocowaniem oskarżonej E. W. do zawierania umów w imieniu spółki K. Sp. z o.o. oraz spółki S. Sp. z o.o., co powodowało brak popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., na szkodę T. S.A;
2. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i uznaniu w całości za wiarygodne zeznania świadka K. R. , w sytuacji sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, skutkującym błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, iż K. R. nie udzielała E. W. pełnomocnictwa do zawierania w imieniu spółki K. Sp. z o.o. oraz spółki S. Sp. z o.o., umów telekomunikacyjnych z T. S.A;

3. art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej E. W. braku możliwości ustalenia okoliczności pozyskania od K. R. pełnomocnictwa do zawierania umów w imieniu spółki K. Sp. z o.o. oraz spółki S. Sp. z o.o., umów telekomunikacyjnych z T. S.A;
4. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i uznaniu, iż nie ma znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonej E. W. brak ustalenia spisu sprzętu w dniu rozpoczęcia i zakończenia pracy oraz spisu sprzętu przekazanego pracownikom spółki K. Sp. z o.o. oraz spółki S. Sp. z o.o.;
5. art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej E. W. braku przedłożenia dokumentacji dotyczącej spisu stanów sprzętu telekomunikacyjnego w dniu rozpoczęcia i zakończenia pracy oraz spisu sprzętu przekazanego pracownikom spółki K. Sp. z o.o. oraz spółki S. Sp. z o.o., wraz z protokołami zdawczo – odbiorczymi;
6. art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 49 § 2 pkt 2 k.p.k., poprzez uznanie T. Polska S.A. w W. za pokrzywdzonego, w sytuacji braku naruszenia przez oskarżoną E. W. dobra prawnego wymienionej spółki i bezzasadnym zasądzeniu na rzecz T. S.A. w W. kwoty 892.554,76 zł (słownie: osiemset dziewięćdziesiąt dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt sześć groszy), tytułem naprawienia szkody;
7. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., poprzez uznanie, iż w dniu 26 października 2022 roku, sąd I Instancji oddalił w sposób uzasadniony wniosek dowodowy obrońcy oskarżonej E. W. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania wartości sprzętu elektronicznego, zmierzający do ustalenia wartości szkody;
8. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, iż opinie biegłego do spraw badania dokumentów J. K. w zakresie podpisów i paraf znajdujących się na umowach zawartych pomiędzy K. Sp. z o.o. i S. Sp. z o.o., a T. S.A. w W., nie są ze sobą sprzeczne.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gdyni, do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało jej rozpoznaniem i oddaleniem przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Oczywista bezzasadność kasacji ma bowiem miejsce, gdy już pobieżna analiza podniesionych w niej zarzutów wskazuje, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*], a także, gdy skarżący kwestionuje jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego (bądź materialnego), sprowadzającym się do polemiki z zebraniem i prawidłowo ocenionym przez sądy obu instancji materiałem dowodowym, a w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, iż sąd odwoławczy nie może naruszyć art. 7 k.p.k. (ani art. 410 k.p.k.), gdy tylko kontroluje zastosowanie tych przepisów, ale sam ich nie stosuje. Art. 7 k.p.k. (oraz art. 410 k.p.k.) mogą zostać naruszone przez sąd odwoławczy, kiedy to sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego i w konsekwencji, wydał orzeczenie reformatoryjne. Może to mieć miejsce, gdy sąd odwoławczy ocenia odmiennie zgromadzone w sprawie dowody albo kiedy uzupełnia przewód sądowy i przeprowadza dowody. Dokonuje on wówczas własnej oceny dowodów na podstawie art. 7 k.p.k. i wtedy zobowiązany jest do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej - art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (*postanowienie SN z 7 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV KK 340/21 i cyt. tam orzecznictwo i piśmiennictwo*). W świetle tego stanowiska, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela oraz wobec przebiegu

postępowania odwoławczego, w wyniku którego sąd II instancji zaakceptował dokonaną przez sąd *meriti* ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak i wynikające z tej oceny ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonej oraz przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanych jej czynów (s. 11 formularza uzasadnienia wyroku) i ostatecznie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, zarzuty z pkt 1,2 i 4 kasacji obrońcy, nie mogły zostać uznane za zasadne.

Zarzuty z pkt 3 i 5 kasacji, są w istocie zrzutami naruszenia przez Sąd zasady *in dubio pro reo*, zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. Skarżący, formułując własne oceny poszczególnych dowodów wskazuje, iż w sprawie istniały okoliczności, które jego zdaniem należało dokładniej zbadać, albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający do przypisania oskarżonej przestępstw. Po pierwsze tego rodzaju zarzuty były już uprzednio podnoszone w zwyczajnym środку odwoławczym i zostały przez sąd II instancji rozważne, a następnie uznane za niezasadne (s. 6-7 formularza uzasadnienia). Po wtóre Sąd Najwyższy przypomina, iż łączenie zarzutów obraży art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., nie może być skuteczne, gdyż mają one charakter rozłączny (*zob. np. postanowienia SN z 12 lipca 2021 r., sygn. akt IV KK 726/19; z 30 czerwca 2021 r. sygn. akt II KK 245/21; z 2 września 2020 r. sygn. akt V KK 298/20; z 18 lutego 2021 r. sygn. akt V KK 5/21*). W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie czyniącej zadość wymogom art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. mogłoby mieć miejsce wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdziłaby istnienie wciąż niedających się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w tym przepisie (*postanowienie SN z 14 grudnia 2022 r. sygn. IV KK 497/22*), czego zaś w niniejszej sprawie sąd odwoławczy nie stwierdził. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, stanowiących podstawy faktyczne rozstrzygnięcia, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Może mieć zastosowanie dopiero na etapie ustalania faktów w oparciu o dowody ocenione jako wiarygodne.

Odnosnie zarzutu z pkt 6 kasacji, zauważyć należy, iż jest on skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji i powziętym przezeń ustaleniom faktycznym, które następnie zostały skontrolowane a ostatecznie także i zaakceptowane

w ramach kontroli instancyjnej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku. Ponadto ów zarzut był już podnoszony w zwyczajnym środku odwoławczym i również nie spotkał się z uznaniem sądu odwoławczego (s. 7 formularza uzasadnienia wyroku).

Podobnie jak omówione powyżej zarzuty także i te sformułowane w pkt 7 i 8 kasacji są niemal dosłownym powtórzeniem tych uprzednio już podnoszonych w zwyczajnym środku odwoławczym i które to zostały przez Sąd odwoławczy zbadane, a następnie także uznane za niezasadne (s. 8-10 formularza uzasadnienia wyroku). Wskazane zarzutach naruszenia odnoszą się do oddalenia na etapie postępowania pierwszej instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania wartości sprzętu elektronicznego oraz do rzekomo błędnego przyjęcia przez Sądy obu instancji, iż opinie biegłego do spraw badania dokumentów w zakresie podpisów i paraf znajdujących się na umowach, nie są ze sobą sprzeczne

Wobec takiej konstrukcji kasacji obrońcy i formuły poszczególnych zrzutów zauważyć należy, iż twierdzenia skarżącego kasacyjnie zmierzają do zakwestionowania ustaleń w zakresie sprawstwa i winy skazanej. Zdaniem obrońcy błędy w tym zakresie wynikają z jednej strony z wadliwości i niekompletności dowodów, zaś z drugiej z dowolności w ich ocenie.

Znamienne jest w niniejszym postępowaniu, iż skarżący jako podmiot fachowy, nie kwestionuje rozstrzygnięcia Sądu II instancji, przeciwko któremu wywiódł kasację poprzez zarzut uchybienia standardom prowadzenia kontroli apelacyjnej określonych w art. 433 § 2 k.p.k., a dopatruje się uchybień w regulacjach, których to sąd odwoławczy bezpośrednio nie stosował. W świetle przebiegu postępowania przed sądem II instancji tj. braku samodzielnego postępowania dowodowego co do istoty sprawy (jedynie zasięgnięcie informacji z KRK o oskarżonej) i aprobaty stanowiska sądu I instancji co do ocen poszczególnych dowodów oraz dokonanej przezeń oceny prawnokarnej, wskazane w zarzutach obrońcy przepisy postępowania nie mogły jakkolwiek zostać bezpośrednio obrażone przez sąd odwoławczy, przeciwko którego orzeczeniu przecież obrońca wniósł kasację. W tym miejscu przypomnieć też należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych

uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (*postanowienie SN z 24 listopada 2021 r. sygn. akt II KK 422/21*). Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku), w sposób rażąco istotnie naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy, a więc wyraźnie, niewątpliwie, jak również, gdy jego ciężar gatunkowy ma charakter poważny. O istotności danego uchybienia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby zgoła odmienne od tego, które w sprawie zapadło (*por. wyrok SN z 30 sierpnia 2023 r. sygn. akt II KK 480/22*).

Niemniej, zauważyć należy, iż prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej, w tym także odniesienia do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) oraz sporządzenia przez sąd odwoławczy stosownego uzasadnienia (art. 457 § 3 k.p.k.) oceniać należy z jednej strony poprzez sposób realizacji tego obowiązku i kompletność wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, z drugiej zaś przez pryzmat treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli bowiem sąd pierwszej instancji w swoim uzasadnieniu dokonał wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawił argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez sąd pierwszej instancji, uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie oraz odesłania do argumentacji przedstawionej przez sąd I instancji, a która dotyczyła kwestii stanowiącej podstawę zarzutu apelacji (*postanowienie SN z 11 października 2022 r. sygn. akt V KK 332/22*).

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[f.n]

